לא ייאמן? עובדה!

פגשתי אותה יושבת בבית־קפה עם חברה שלי. נעצרתי כדי לברך את החברה, ומעיפות התיישבתי על ידן לשתות איזה אספרסו קטן. „תכירו," אמרה החברה שלי. „נעים מאוד," אמרנו שתינו.

היא — במה את עוסקת?

אני — כותבת בעיתון.

היא — אה, עיתונאית כזאת?

אני — בדיוק. עיתונאית כזאת.

היא — לי ברוך־השם, יש בעל מספיק עשיר כדי שלא אצטרך לצאת לעבודה.

אני — יופי לך.

היא — אפשר ממש להשתגע מקור בעיר הזאת. אני ממש לא מבינה, הרצליה־פיתוח כל־כך קרובה לתל־אביב ובכל זאת מזג־האוויר אצלנו הרבה יותר נעים.

אני — אז למה את באה לתל־אביב?

היא — הייתי צריכה להיות בכיכר־המדינה, לבחור לי כמה פריטים. את יודעת, מחרוזות, תגורות, חזרנו עכשיו מפאריס. קניתי לי כמה דברים טובים. פאריס זה בשביל קניות, אבל את החופשה בילינו בעמק הלואר. תשמעי, משהו — משהו. הייתן כבר שם?

אני — לא.

חברתי — לא.

היא — טוב. זה ממש חובה. אין מקום כזה בעולם, אני אומרת לכן. פשוט תארוזנה ותיסענה.

אני — אני מבינה שהיית כבר בכל העולם?

היא — כן, כמעט. אנחנו נוסעים לפחות פעם בשנה. בשנה שעברה היינו באנגליה, שהיא ממש כלום ליד סקוטלנד.

עברו חמש הדקות של התדהמה שלי והתחלתי ליהנות מהמיקרה היושב ממולי. הסתכלתי על החברה שלי שהרגישה מאוד לא בנוח וקרצתי לה, מעין „חברות יש לך".

אני — תגידי, מה דעתך על ארצות־הברית?

היא — תיראי, אמריקה זה לא הסטייל שלי. כל־כך המוני. אני מודיעה לך שבפאריס מכרו בחנויות לפני חמש שנים את מה שמוכרים עכשיו באמריקה. הבנתי את זה ממש אחרי יומיים ומאז פשוט כל הזמן היינו בתיאטרון. אנחנו, בעלי ואני, משתגעים על תיאטרון.

אני — מה ראיתם?

היא — אני לא זוכרת את השמות.

החברה שלי הרביצה שניים־שלושה שמות של הצגות וההיא התפרצה לדלת פתוחה וצעקה „כן, כן, זה היה נהדר." קיבלנו את האספרסו שלנו. המיקרה ביקשה טוכרזית, כי היא צריכה לשמור על המישקל.

אני — למה לך לשמור על המישקל. אם תאברי איזה עשרה קילוגרם לא יזיק לך דווקא.

היא — מה זאת אומרת?

תוך כדי הכנסת הסוכר לקפה שלי ראתה המיקרה את הידיים שלי ואת הטבעת שעל אחת מהן. היא זינקה בהתלהבות על היד שלי, אבל עצרה את השימחה ובהבעה של זילזול גדול. אמרה — זה לא אמיתי. נכון?

אני — בטח לא אמיתי.

היא — תיארתי לעצמי. את לא נראית כמו אחת שיש לה יהלומים.

אני — איך אני נראית?

היא — תראי, אני קצת מבינה בפסיכולוגיה. יש לי עין לאנשים. אותי אי־אפשר לסדר. אני אשתו של איש־עסקים, בעל מיפעל מצליח.

אני — יופי, אז תגידי איך אני נראית לך?

היא — טוב. את נראית כזה טיפוס רציני. גרושה בלי ילדים. אני חושבת שאת די חכמה, אבל אין לך חוש־הומור ויש לך הרבה דיכאונות. נולדת בקיבוץ או במושב, וההורים שלך הם מרוסיה או מפולניה. את חרוצה ודייקנית, ואני חושבת שאת פקידה בכירה באיזה מקום.

חברה שלי — הרי אמרנו לך שהיא עיתונאית.

היא — מה? עיתונאית? תגידי, איך הגעת לעיתונות?

אני — כמו כולם. פרוטקציה.

היא — תגידי, את יכולה להמליץ עלי בעיתון שלך? יש לי הרבה מה להגיד.

רבותי עורכי העיתונים: אם מה שיש לה להגיד מעניין אתכם — כתובתה שמורה במערכת שלנו.

שנה טובה

בליל הסילווסטר היינו מוזמנים לשלוש מסיבות שונות. כל השבוע התלבטנו לאיזו מהן ללכת ואיך להסביר לבעלי המסיבות האחרות למה לא באנו אליהם.

זה נכון שלמסיבה א' הזמינו אותנו כבר לפני חודש, אבל מסיבה ב' נערכת במקום ששם תמיד המסיבות נורא מצליחות וגם רוב האנשים שם שונאים לרקוד (דבר חשוב מאוד במסיבות).

לעומת זאת, מסיבה ג' היתה צריכה להתקיים אצל זוג שכבר הזמין אותנו ארבע פעמים ואף פעם לא באנו מכל מיני סיבות שלא היו תלויות בנו, ועכשיו כבר ממש לא נעים.

ככה היה לנו נושא מאוד מרתק לדון בו במשך שבוע, ואפילו קצת רבנו (בעלי ואני), כי הוא טען שמי שנעלב כי לא באו למסיבה שלו, זה בטח מגיע לו ואני טענתי שיש כל מיני חוקים בציביליזציה ולפחות חלק מהם צריך לכבד. אחר־כך הוא אמר ככה, ואני אמרתי אחרת ועד יומיים לפני המועד לא הצלחנו להחליט לאן נלך, ולכל מי שצילצל אלינו כדי לברר אם נבוא אמרנו — כן.

יומיים לפני הסילווסטר נגמרו לנו כל הבעיות. הבייבי־סיטר טילפנה ואמרה שהיא לא יכולה לבוא, כי גם לה יש איזו מסיבה נורא חשובה והיא לא רוצה להפסיד אותה. נשמנו לרווחה ושוב השתכנענו שהטבע כל הזמן פועל לטובתנו. הלך פארש הסילווסטר הזה, שיהיה בריא.

החלטנו לבלות ערב שקט בבית. עד חצות לראות טלוויזיה ובדיוק בחצות לשתות איזו כוסית ליקר, להתנשק וללכת לישון. הטלוויזיה כנראה להבעיס, גמרה את שידוריה ב־11.20 ובעלי החליט שאין לו כוח לחכות 40 דקות כשביל להתנשק עם אשתו החוקית. בשבילי זו שעה מוקדמת, אז הלכתי למיטבח לכתוב לכם את השטויות שלי. בדרך לחדר־השינה צעק לי בעלי: „תעירי אותי מחר מוקדם מאוד בבוקר, שנהיה הראשונים בתור לשנה החדשה."

אמריקה בבית

אני יודעת שכולכם מכירים פופ־קורן, לא גיליתי לכם את אמריקה. תיכף כולכם תגידו לי שפופ־קורן זה הדבר הזה שהילדים תמיד מבקשים בקולנוע. נכון, עד פה כולם יודעים.

עכשיו תגידו לי מה עושה הפה שלכם במשך ארבע שעות, כל ערב, מול הטלוויזיה? אוכל

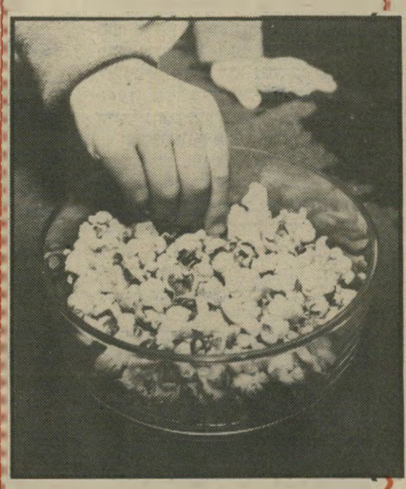

בוטנים וסוכריות, וסנדוויצ'ים ופירות, ושוקולדים וצ'יפס ובייגלך, וגרעינים לבנים ושקדים קלויים. אתם יודעים בכלל כמה כל זה עולה? אתם יודעים, למשל, שזוג ממוצע מחסל כל ערב מול הטלוויזיה קרוב ל־500 שקל. לא, זה לא סקר מינה צמח, זה סקר דניאלה שמי.

טוב, אל תתעצבנו. הגעתי לפואנטה. שקית אחת של גרעיני תירס לעשיית פופ־קורן עולה 52 שקלים והיא מספיקה לשש פעמים. כאשר כל פעם זה סיר ענקי מלא ביופי הזה. אם מישהו עכשיו לוחש לעצמו בשקט, שהוא לא סובל פופ־קורן, זה פשוט סימן שבחיים שלו הוא עוד לא אכל את זה עם הרבה מלח ועם חמאה.

מאז שגיליתי את התגלית, כל ערב קצת לפני מבט, אחרי שמשכיבים את הילדים, כמובן, אני הולכת למיטבח, שמה כף שמן בתוך סיר פיירקס, שופכת על השמן החם שיכבה דקה של גרעיני תירס וסוגרת את המיכסה של הפיירקס. בזמן שאני גומרת לשטוף את הכלים של ארוחת־הערב, אני שומעת את הבומים של ההתפוצצויות ודרך הזכוכית של הפייריקס אני מביטה בפלא. כשהסיר מתמלא לגמרי ונגמרים הבומים, שמים כפית־מלח ושתי כפיות חמאה ומנערים טוב טוב את הסיר הסגור. אחר־כך, עם הסיר ביד, עוברים לחדר־המגורים, כדי שכולנו ביחד — בעלי, אני והפופ־קורן — נוכל לעמוד ביתר קלות במישפט הפתיחה של מבט, שהוא ברדך־כלל: „ממשלת ישראל החליטה היום..."

תנסו את זה. לא כל מה שילדים אוהבים זה טיפשי.

שימוש חוזר

כל הזמן אני מחפשת לכם רעיונות לימים הנוראים, כשכל בגד חדש עולה משכורת, כולל החזקת טלפון, הוצאות רכב וספרות מיקצועית. פעם, לפני שנים, לפני שידענו בכלל שיש כלכלה נכונה. דווקא כל אחת קנתה לעצמה כמה וכמה סוודרים כל עונה. אלא מה, עכשיו הם ישנים וכל החברים כבר ראו אותם ואולי אפילו איזה שרוול נאכל על־ידי העש. ומה חשבתם לעשות בסוודרים האלה השנה? לזרוק אותם? לתת לעניים?

אתם עניים רבותי.

תיראו מה עשתה הבחורה שבתמונות האלה ותעשו גם. זה יופי של רעיון למשהו חדש ממשהו ישן. הבחורה לקחה שלושה סוודרים ישנים (אבל גם שניים מספיקים.) אחד קרוע קצת, אחד ישן ואחד שהיא סתם לא סובלת. פרשה כל סוודר על שולחן וגזרה כל סוודר להכי הרבה ריבועים שיצא לה. כשהיו לה המון ריבועים, היא התיישבה עם מחט וחוט וסגרה את העיניים הפתוחות שנוצרו מהגזירה במיספריים כשכל הריבועים היו מוכנים, היא התאימה את הצבעים וסידרה אותם על השולחן לפי הסדר שבחרה. אחר־כך היא לקחה רצועות ארוכות של בד בצבע מתאים, ותפרה אותן על הריבועים הכל ישר וחלק, אין שום הסתבכויות עם שרוולים או צאוורון. כל מה שצריך לעשות זה להסתכל טוב טוב על הצילומים ולעשות לבד תאמינו לי, אם אני יכולה, גם אתם יכולים. אגב, אם במיקרה נשארו לכם ריבועים עודפים, למה לא תעשו איזה תיק יפה? איך אומר שלמה ניצר ...גו... מה אתם אומריס?"